

20%
כדאי לקנות אצל דוֹיִסוֹן
 במכירה הכללית במבחר חדיש ומגוון
הנחה * מעידים * חליפות
דוֹיִסוֹן
 רח' דיזנגוף 158, ת"א

"לוי"ד"
 המכון הבינלאומי לחתכתבות
 •
 אלפי מתכתבים
 לפי שיטה אמריקאית
 פרוספקט חינם
 תליאביב, ת.ד. 4185

חליכות הדיון
 כתירה איחודית

תנא
 ת"א שדור' חסדיק 19
 אולבול 62, 25, 19, 12

המכללה בכתב לסיפורות
 ת.ד. 4129 תל-אביב

נפתחת בזה ההרשמה ל:
קורס לכתובת
הסיפור הקצר

10 שיעורים בכתב הכוללים בין היתר:
 הסיפור הקצר, בניית העלילה, יצירת הדמויות, הדיאלוג, בעיות סגנון, סוגי הסיפור הקצר, נתוח הסיפור, כתיבה לרדיו הסיפור בהמשך-כיום, הנובלה, מחזאות רדיו וטלביזיה, כיצד לבקר עבודתך, זכויות יוצרים, שיווק הסיפור. בדבר פרוספקט

גזור ושלח:
 אל: המכללה בכתב לסיפורות,
 ת.ד. 4129, תל-אביב.

השם
 הכתובת

הגבר (מיכאל לונדסדאל) ושתי הנשים ש-אהב (אליאנור הארט ודלפיין סרג) הן דמויות של קומדיה נצחית, החוזרת על עצמה, הן תדברנה ותדברנה, ולאט לאט תדענה, עד שתשקענה לתוך המוות.
 זוהי עלילת מחזהו של סמיואל בקט, קור מדיה, אותו סיימו זה עתה להסריט. הסרט, כמו המחזה, יימשך 17 דקות. ביימו אותו שלושה במאים: ז'אן-מארי סרו, שהעלה את המחזה; ז'אן רחל ומרין קרמיק, שהיה ה-אסיסטנט של גודאר. שלושתם החליטו פה אחד שקומדיה לא יהיה תיאטרון ולא סרט, אלא "תבשיל קולנועי".
 בארץ יש כבר כמה חובבי-קולנוע ששמו את עינם על הסרט. אחד מהם החליט אפילו לרכוש אותו, כך שיתבן ונוכה לראותו.

ישראל

שגש וחמסין בקולנוע

תן לו בשיניים עם משחת שיניים מצקין ואז תלך יחף, לך על שטיחי פרוגרין, לבש רק מעילי כרמל כי הם טובים נגד שמש וחמסין, ועשן סיגריות אקרילן נגד שיעול. אכול רק חולצות קנט ושתה בננות של המועצה לשיווק פרייהדר, עם דלק דלקול ופרסון כיהלום.
 את כל זה צריך לעכל הצופה התמים שבא לראות סרט. אלה שרואים סרטים לעיתים קרובות, זוכים לראות את אותם סרטוני-פירסומת עשירות פעמים.

הצופים החכמים מנסים להגיע לאולם ב-איחור, אבל אלה, או שהם גופלים על ה-מדרגות בחשיכה, או שהם נשארים לעמוד עד שיגיע הסדרן, לאחר תום הסרט, ויגרש אותם החוצה. וכל זה לא עוזר, משום ש-אפילו המאחרים — עדיין נידונים לחזות ב-פירסומות, כשהם כלואים באולם החשוך.

המפרסמים לוחצים. לפני כמה חר דשים הועלה מחיר כרטיס הקולנוע כדי לעודד את היומן הישראלי ואת הסרט הישראלי, את התוספת למחיר הכרטיס מש-לם האזרח כנדורש, ובמקום יומן מראים לו סרטי-פירסומת — שהוא עצמו מממן אותם. מנהל יחסי הציבור של גבע טוען שהיומן מוצג בשיטה בתיקולנוע בתל-אביב אחת לשבועיים, משום שאין תקציב ליותר מזה. הוא מספר שזהו יומן מעניין, מרתק, אק-טואלי וללא פירסומת. יתכן שהוא צודק, אבל ע'בדה היא שגם המבקרים הקבועים של בתי-הקולנוע לא מצליחים לראות איתו. בדרך כלל בזמן ההצגה השנייה טוען בעל בית-הקולנוע שהיומן הוקרן בהצגה הרא-שונה, ולהיפך.

"אני אישית חושב שהיומן צריך להיות חלק מהסרט", אומר ישראל פונט, ראש התאחדות בעלי בתי-הקולנוע, "ובקשר לפיר-סומות, יתכן שבקולנוע אחד או שניים מפ-רזיום יתר על המידה. המפרסמים פשוט לוחצים, דורשים שיציגו אותם דווקא באול-מות שבהם יש שפע של פירסום, אבל נדמה לי שבתי-הקולנוע בהם עוברים על הטעם הטוב בכמות סרטי הפירסומת הם בודדים.
 "בכלל, הצגת קולנוע שלמה נמשכת ש-ע' תיים ורבע. כמה כבר אפשר להקדיש מ-שעתיים ורבע לפירסומת? ובפרט שהשיק-ר פיות ברוב בתי הקולנוע מוקרנות באור".
 כדאי היה להמליץ בפני ראש התאחדות בעלי בתי-הקולנוע שילך פעם לראות סרט בתל-אביב.

לפי דעתו של הפירסומאי חיים פלד, צרי-כים סרטוני הפירסומת לתפוס עשר דקות, או רבע שעה מזמן הסרט. עכשיו הם תופ-סים כחצי שעה מאותו זמן. "שפע הסרטונים פוגע גם בפירסומת עצמה", הוא אומר, "אנשים לא יכולים לעכל כל כך הרבה".
 "אחת הסיבות לשפע הזה", לדבריו, "ש-מביאים את הסרטים מחוץ-לארץ, עושים להם רק פסקול עברי, ומקרנים אותם. זה זול מאוד. קונים אותם בפרוסות וקל מאוד להציף בהם את בתי-הקולנוע".

אין ספק שאי-אפשר לוותר על סרטוני ה-פירסומת. אבל אפשר היה לחלק את זמן הסרט כך שיהיה מקום גם לסרטוני פירסו-מת, וגם ליומן או לסרט ישראלי קצר, כמו שנהוג לעשות בכל ארץ אחרת.

אם בעלי בתי-הקולנוע ימשיכו להתביא את היומן במחשניהם, תחזיר הממשלה את התקנה המחייבת את הקרנתו, אלא שתקנה זו כבר אינה מספיקה. במצב של היום, דרו-שות כמה וכמה תקנות נוספות. בין השאר, תקנות שתחייבנה את בעלי בתי הקולנוע להדליק אור בזמן הקרנת הפירסומת, להו-דיע על שעת התחלת הסרט, להגביל את זמנם של סרטוני הפירסומת ולא לקצץ ב-סרטים עצמם.

את הנוסע, או את הצופה, לאחירה מיוחדת, אחירה של חופש, התפרקות, הפקרות, לא-איכפתיות, והנאת-הרגע — מהכביש, מה-שמש, מהנוף, מהזרם.

התפרקות המתוקה. דינו רינו, במאי הסרט חיים קליט, עשה לו חיים קלים והסריט את כל הסרט על הכביש. בחור צעיר, קל-דעת, חסר-מצפון ואוהב-חיים, מכניס לתוך מכונת-הספורט שלו סטודנט רציני וביישן, לוקח אותו דרך כביש איטליה לכל מקומות-השעשועים בהם בחורים צעירים רוקדים טויסט, אנשים עשירים אוכלים קוויאר, ובחורות בביקיני משתופות בשמש, עושות סקרים ומרקדות על הנוף.

הסטודנט הצעיר נמשך לחיים הללו, וגר-תע מהם. הוא מעריך את ידיו החופשי ו-

אנדרס ב., הרפתקאות בסין
 למען האהבה

מנסה לברוח ממנו. הוא מסתכל כל הזמן על השעון, רוצה לחזור ללימודיו, ומנסה לצוד בחורות בשיטה של חברו, ושב ומס-תכל בשעון. עד שלבסוף הוא מרפה את עצמו מהמתח, משתחרר מהכל, ופורץ ב-קריאות שמחה: החיים הקלים ניצחו את ה-מיסגרת הנוקשה של חיים מסודרים ושעון. הוא מצטרף לדהרה על הכבישים המפותלים של הריבירה האיטלקית — לקראת גורלו הבלתי-ימנע.

בתוך האחירה המיוחדת של הכבישים ב-קיץ, מתאר הבמאי את המצנחים במרוץ — את המצנחים בהתנגשות שבין שני העול-מות, המצנחים חסרי-המוסר, חסרי-הערכים, חסרי-המעצורים. הם מצנחים, משום שהקרב מתנהל בעולמם, העולם הסוחף של ההפ-ירות המתוקה.

ויטוריו גסמן משחק מצויף, ז'אן-לואי טרינטיניאן, בתפקיד הצעיר הנבון, משחק טוב, כל הנשים שבורך ממלאות את תפ-קידהן כראוי. הבימוי של דינו רינו קצת מתמשך, אין בו די כוח וברק, ויש בו הרבה חלקים שהם כמעט משעממים, כי קצב הבימוי שלו אינו מצליח להדביק את הקצב הדוהר של העלילה.

הסרטה

שלושה כדים

שלושה כדים אפורים, ענקיים, על רקע שחור, גבר אחד ושתי נשים דוממות שקר-עים בתוך הכדים עד צווארם. הם נראים כ-מתים. שיער אפור, פנים אפורות, חסרי-גיל, חסרי תווים, וכשאלומת האור נופלת עליהם, הם פותחים את פיהם ומספרים מה הם חיים.